

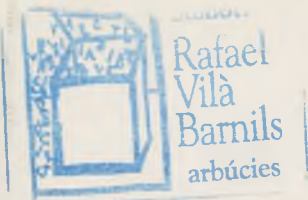
1981
ARBÚCIES

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú

1351543606

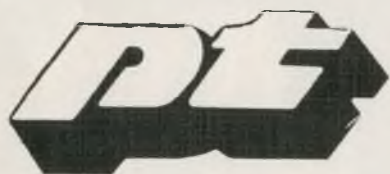
ARBÚCIES
JULIOL, 1981

Max Cahner:
A ARBÚCIES

Camprodon, 15
ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

SUMARI

- 3.- Vet aquí
- 4.- Tots hi tenim veu
- 5.- Natura
- 6/7/8.- Dossier: Max Càhner a Arbúcies.
- 9.- De la Casa de la Vila estant...
- 10/11.- Reportatge fotogràfic Enramades
- 12.- Plantes a la Gabella
- 13.- Cultura
- 14.- Escóper a Poetes
- 15.- Salut Pública
- 16/17.- Tot xerrant...
- 18.- Llibres
- 19.- Col.laboracions
- 20/28.- Publicitat
- 21.- Llenguatge pop.
- 22.- Concurs
- 23.- Concubin.a.t.o.
- 24.- Som una nació.
- 25.- El nostre ahir
- 26.- Cuina
- 26/27.- Esports
- 29.- Mainada
- 30.- H^a d'un Festival.

CONSELL DE REDACCIÓ:

R.Costa, M.Gisbert,
M. Noguera.

EDITA: Conselleria de
Cultura de l'Ajunta
ment d'Arbúcies.

IMPRESSIÓ: Impremta

TREMA.

NOTA IMPORTANT:

PERXADA no es fa res
ponsable ni sotas-
criu cap dels arti-
cles o treballs que
s'hi publiquen, el
responsable n'es el
signant. PERXADA
ofereix les seves
planes a totes les
crítiques i comen-
taris que es facin
sobre el seu contin-
gut. Per qualsevol
consulta relacionada
amb el contingut de
la revista, us heu
d'adreçar necessària-
ment al Consell de
Redacció.

Nº REG.PROP.IND.:
964913 classe 16^a.

V E T A Q U Í . . . Vet aquí com la imaginació se'ns emporta cap a una serralada, que trenca la uniformitat d'una immensa pla-núria, estesa al seu davant. Just a l'empit de la muntanya més -propera, que també és la més punxeguda, s'hi dreça un poblet.

En aquests moments un sol ixent abandona mandrosament el seu -cau nocturn, i va despullant de nit l'indret. En clarejar ha quedat al descobert la intimitat de l'entorn. Fixeu-vos-hi bé: la Na-tura hi ha estat generosa en aquest lloc; ha abocat per tot arreu boniquesa i harmonia.

Els veïns que han matinejat més, s'han anat aplegant a la Pla-ça Gran, tot fent rotllana al voltant d'un grandió dipòsit de pe-dra, on s'hi recull l'aigua de la pluja. Com cada dia esperen el torn en que se'ls darà la seva corresponent i mesurada ració d'ai-gua tèrbola i caldejada, per a tota la jornada.

I tanmateix, aquesta remor que se sent, prop de les coves, no és el d'una font rajant?

Sí, ho és, i n'hi ha més, d'on brolla aigua fresca i clara. Pe-rò la gent no en vol saber res, perquè hom diu que duu malestru-gança. Els pares ho conten als fills i aquests així ho creuen.

Amb el pas del temps, i en no ésser freqüentat, en el caminó que hi porta, hi ha crescut ortigues i la boscúria fa que sigui di-ficultós d'arribar-hi.

Però un bon dia uns vianants s'instal.laren a les coves, i varen netejar un xic el corriol... i arribà fins al vilatge la nova que havien begut d'aquelles aigües, i no els havia passat res.

En anar-se'n els vianants, tot i que el sender encara era abrup-te, les fonts varen romandre al descobert. El poble estava assede-gat, però no es decidia d'anar-hi. Poc a poc, però, s'anà posant en dubte la certesa del que s'havia dit sempre. I si era una histò-ria falsa? Els més decidits començaren d'enfilar el viaró... Però no tardà molt en néixer el rumor: "les fonts potser no portaven la desgràcia, però estaven infectades".

D'on havia sortit aquella afirmació? En què es fonamentava?... Ningú en sabia donar raó, però existia i el poble s'esporguï.

Llavors alguns veïns decidiren, pel seu propi compte, de fer un pou a ca seva, i amb pics i escarpes lluitaven per alliberar l'ai-gua de la crosta de la terra. La tasca era esgotadora, i no veien massa clares les esperances de reeixir.

Però el vilatge sospirà quan es descobrí que en un d'aquells in-tents havia sortit aigua, raig enlaire, i que no desdia. Llavors començaren a imaginar que aquell líquid transparent faria créixer les tomàques, els enciams, les faves, les mongetes, i també els pèsols i les carxofes... i no haurien d'anar més a la ciutat a pro-veïr de llaunes i productes importats.

Però, de sobte, va tornar a córrer un rum-rum que aquesta aigua també era dolenta; aquesta, diuen, desfà els ossos de les persones. Cal doncs, tancar el forat d'on surt i ignorar-la. Tampoc se sap qui ho ha comprovat, ni en què es basen aquests rumors, ni d'on surten, però la mala nova va passant de boca en boca, sense ésser analitzada... I la broma es repeteix a cada nova descoberta. És com una fuetada, i tothom va una mica perdut, cada vegada més perdut...

El poble es va difuminant, els habitants s'empetiteixen. Ara ja només sobresurt la punta del campanar enmig la boira...

A tot allò que hem contat, doneu-li, si us plau, el grau de cre-dibilitat que considereu escaient, o dubteu-ne del tot, tant se val!, imagineu-vos que ha estat tan sols un conte.

Però si això no us és possible, i hi copceu la més lleu semblan-ça, aleshores us aconsellem, senzillament que n'esbrineu el missatge.

TOTS HI TENIM VEU:

Arbúcies a tretze de juny de l'any mil nou-cents vuitanta-u, Sta. Aquilina vg. mr.

CENTRES PENITENCIARIS MODERNS

Volguts!

És evident, És clar, és indefugible... el Progrés no es pot parar. Es troben formes més atenuants, més Humanes per tal que els elements, bé masculins bé femenins, con siderats socialment perturbadors de la Norma, l'Ordre, la Llei, siguin escarmentats i ben escarmentats i se'n recordin de per Vida: de les coses permeses, en les que es fa els ulls grossos i les que no es poden tolerar de cap de les maneres.

Les Presons han existit des de sempre: no respectes la Norma, l'Ordre, la Llei, sim plement perquè ho veus diferent: se t'ha de corregir; Passes!!!... al Centre Peniten- icari que et designi un Alt Magistrat.

Sortosament l'Evolució de la Humanitat és imparable si les causes de l'Estroncament provenen d'ella mateixa. Car s'interromprà per Elements que ella, la Humanitat, no con trola, exceptuant la Gran Bomba Atòmica.

Han anat passant milers d'anys quan començarem a caminar Drets i ferem els primers descobriments tecnològics: la domesticació d'animals i plantes, el foc, la roda, les - armes de pedra, de metalls i és un etcètera des de llavors fins ara i aquí.

Amb tant de temps ens hem tornat més civilitzats: De les formes dures de repressió estem arribant a les blanques, mercès als Homes i Dones que sentien la Norma, l'Ordre, la Llei d'una manera diferent i intentaven de Viure aquest sentir malgrat les crítiques i l'oposició fortíssima que trobaven en el seu Camí.

Fent honra a l'encapçalament d'aquesta epístola, haig de fer menció honorífica als Manicomis, més anomenats actualment Centres Psiquiàtrics, que són les formes més suaus que va trobant la Societat, el poder legalment constituït per sufragi Universal per escarmentar, recuperar i emmotllar els elements -elements socialment indesitjables, - els virus-homes, les bacteries-dones, en uns mots els que no segueixen al peu de la - lletra la Norma, l'Ordre, la Llei.

I per acabar, és d'agrair a la Gran Ciutat que per muntar un número teatral et du- guin al Centre Psiquiàtric i et donin una secció d'electro-xoc.

Moltes mercès,

-BONICA-

Una vegada més ha quedat palesa la irracionalitat d'algunes persones que valent-se de mentides, cosa ha- bitual en ells, i de càrrecs que ocupen han muntat una més de les seves campanyes capaces d'inquietar a tot un poble. Totalment vergonyós. Fins a quan els farem cas. M'agra- daria que tots plegats fóssim capa- ços de sospesar, després de veure com s'ha desenvolupat el festival de Música, qui són els qui han donat les mostres d'incivisme al nostre poble.

- Un arbucienc -

Vergonya, és el que vaig sentir el divendres al vespre passejant davant del camp de futbol, junt amb la majoria dels arbuciencs esperant els esdeveniments que s'havien de produir. Veritablement vàrem fer el ridícul, i el més lamentable és que un espectacle muntat per un grup de joves de la nostra comunitat va quedar aixafat per culpa d'un grup de senyors que desitjaven que passessin aquests esdeveniments, inventats per ells, amb l'única finalitat de po- sar una taca negra a l'Ajuntament democràtic de la nostra vila.

Però com altres vegades els qui han quedat retratats han estat ells.

Fins una altra

M.S. i C.

Moltes vegades, en els llocs més inversemblants com pot ésser el mur d'una casa en runes, quatre mates en el marge de la carretera, el bell mig d'una jardí o la part més tupida del bosc, hem vist un ocellot negre amb el bec groc que no es pot confondre amb cap d'altre. Es tracta de la MERLA.

A l'estiu, sobretot quan el sol crema, hen sentit el seu xiscle estrany "Txa...txa ...", interrogatiu i a la vegada estrofolari, que serveix d'alarma per advertir la presència d'un depredador o d'un ésser estrany. A la nit, però, canvia de to i podem sentir la monotonia d'un "Tic, tic, tic..." metàl·lic que ens arriba des de la profunditat de la boscúria.

El mascle és tot ell negre, amb el bec groc i un cercle de color taronja que envolta els seus ulls. La femella, però és de color marró fosc per damunt i un xic més clara per dessota, amb el bec de color marró.

És la femella la que fa el niu en forma de copa amb herbes seques, amb palla, llana ... i fang. Pon de 3 a 5 ous de color verd-blau clar i amb taques marrons. La incubació dura 13 dies i la fa la femella. Les cries, però, les alimenten tots dos progenitors.

Les Merles mengen tota mena d'insectes i de cucs que cerquen sota la fullaraca dels arbres, a la vegada que aprofiten qualsevol altre aliment suplementari com són les llavors i els fruits propis de cada estació de l'any. Això ha estat precisament una de les causes de la seva supervivència.

Animal inquiet i bellugadís s'espanta fàcilment i fuig amagant-se entre les mates o rera un petit marge. Amb tot això, ha sabut emmotllar-se a la vida ciutadana de l'home, la qual cosa ha possibilitat la seva expansió quasi vertiginosa en els darrers anys. Avui dia se'l troba per tot arreu.

La Merla no deixa d'ésser un ocell simpàtic, que constitueix una bona companyia en les nostres passejades tranquil·les i reposades de la tarda o del capvespre. Sortint del fullatge, amagant-se xisclant... encara que no el veiem, sabem que no és lluny de nosaltres.

GERMÀN ALVAREZ PEREZ

Catedràtic de Ciències Naturals

- EN TEMPS DE NEU -

Entre companys fan la següent conversa:

- En una diada de neu com aquesta, em vaig trobar -sortint a caçar- que com que la neu enlluerna, i aquest dia va ser de por, la neu enlluernava tant i tant que semblava que per tot arreu hi havia llumins encesos.
- Ai coi -va dir el seu company- ¿Vols dir, que el que veies no era la benzina que et vas beure per agafar ànims...?
- Què vols dir? -li contesta tot emfistolat- que havia xarrupat més del compte?
- No, això no, i ara...

F.T.I.

DOSSIER : MAX CÀNHER A ARBÚCIES

Max Cànher i García, Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, nasqué l'any 1936 a Bad Godesber, Alemanya.

En acabar la guerra, va venir a Catalunya on la seva família, d'origen alemany, havia viscut. Estudià al col·legi alemany de Barcelona. Als quinze anys ingressà a la Universitat de Barcelona on estudià Dret i Ciències. Entrà en contacte amb la cultura catalana a través de l'Institut d'Estudis Catalans i dels seus amics catalistes de la Universitat. L'any 1957 és processat i perd un curs. El 1964 és expulsat del país. Inicià una etapa de creació d'ejines bàsiques per a la cultura catalana: cofundador de "Germinàbit", impulsor de "Serra d'Or", fundador de les Edicions 62, iniciador de la Gran Enciclopèdia Catalana, creador de l'editorial Curial, va ser el responsable de la campanya "El català al carrer" del Congrés de Cultura Catalana. És llicenciat en Filosofia i Lletres i en Química. És professor de la Universitat de Barcelona.

"Diuen que el tret predominant del caràcter d'en Max Cànher és l'obstinació. És cert, em sembla: des que el vaig conèixer, el 1969, he vist com ha anat superant crisis que semblaven definitives. Si volem tenir una idea del panorama cultural a Catalunya des dels anys cinquante, hem d'aturar-nos en el seu nom. En Max Cànher ha estat un home controvertit, un home que ha desvetllat grans fascinacions i odis profunds. Té un tarannà difícil i de vegades se l'ha bescantat recordant la seva arrel alemanya. És un recurs massa fàcil, encara que la seva tossuderia, la seva idea de continuar endavant malgrat tota mena d'obstacles ens ha de sobtar en un país on tot sembla provisional, fet a mitges, on les reculades són més impressionants que els assoliments. En Cànher ha estat l'artífex, el creador, o l'impulsor de moltes de les grans empreses culturals de signe totalment català que s'han fet de la postguerra ençà. Això no ho hem d'oblidar, si el volem conèixer de debó.

Si en Max Cànher no hagués estat català, al nostre dòmino mancaria una fitxa fonamental. Qui sap si el doble sis.

(MONTERRAT ROIG, a "SERRA D'OR"
desembre 1975)

La diada de Corpus d'enguany ha comptat amb la presència al nostre poble, d'un personatge de primera fila en el nostre país: en MAX CÀNHER que actualment ocupa el càrrec de Conseller de Cultura de la Generalitat.

Pexada ha cregut important d'aprofitar la seva estada i deixar constància del seu pas per aquesta vila; motiu pel qual vam adreçar-nos a ell per a fer-li l'entrevista que us oferim a continuació.

- *Quins han estat els motius que us han dut a la nostra Vila?*

Bé, el Batlle d'Arbúcies, i la Conselleria de Cultura ja em varen convidar l'any passat, i enguany m'han reiterat la invitació, tot oferint-me de presidir els actes del Corpus, i alhora de formar part del jurat qualificador de les catifes. He aprofitat aquesta avinentesa per a fer un forat dins del meu pla de treball, i d'ésser a Arbúcies, enmig de vosaltres avui, quan s'inicien aquestes Festes tan populars vostres. Vull remarcar que ho he fet de bon grat.

- *En quina mesura creieu que les catifes, les Enramades, i en general totes les manifestacions de caire popular contribueixen a redreçar la tradició de la nostra terra?*

Crec que totes elles són mereixedores d'una gran consideració, car són part, i part fonamental de la nostra història i costums, i en mantenir-les, hom evita que caiguin en l'oblit, i amb elles es perdi part de la nostra configuració com a poble. Per altra banda és molt remarcable el fet de que en aquestes activitats s'hi aplegui tota una comunitat per a fer una tasca col·lectiva i social encarada cap a la defensa

F. GARRIGA

del que ha heretat de les generacions que l'han precedida.

Un poble que no perd les seves arrels és sinònim d'un poble que manté ferma la seva pròpia identitat, malgrat les influències alienes imposables que, a desgrat seu, ha hagut de patir.

- A vegades sol passar que es dona més prioritat a les activitats dels ambients més intel·lectuals (universitat, entitats...), i es deixa un xic de banda les manifestacions del poble, del carrer. Vós doneu la mateixa importància a ambdues?

Evidentment per a mi tenen interès totes dues. És més, crec que són manifestacions paral·leles i alhora complementàries, que configuren l'essència d'una Nació, i que s'han de valorar

i fomentar en la mateixa mesura. Nosaltres sempre hem gaudit d'un patrimoni cultural molt ric en ambdós sentits: Catalunya sempre ha tingut grans homes que l'han fet a merceix d'un primeríssim lloc a nivell internacional, en diversos camps: Miró mateix ha projectat la realitat catalana arreu del món a través de la seva obra. La música de Pau Casals va aconseguir que la descoberta d'un poble amb unes arrels musicals molt lligades a la pròpia terra transcendís més enllà de les nostres fronteres. En el terreny literari, tot i que la llengua no és tan universal com ho són d'altres manifestacions artístiques, i més encara la nostra, tan malmesa al llarg dels segles, no ens han mancat mai notables historiadors, lletraferits, poetes, educadors... que ens han conservat tot un bagatge cultural, de les desfetes que s'han anat produint damunt la nostra terra, i l'han enriquit amb la seva pròpia creació.

- Aquesta tasca que és del tot imprescindible perquè la història i la cultura perduri a través dels temps, necessita també de les manifestacions populars, li cal que els ciutadans guardin curosament els costums, les danses, cançons... que donen al nostre poble la seva particular manera d'ésser. Llavors unes i altres manifestacions s'uneixen per a marcar la pròpia personalitat de la comunitat. I en la nostra això s'ha sabut mantenir amb fermesa i tossuderia.

- Quina opinió us mereix la trajectòria cultural que està desenvolupant l'Ajuntament de la Vila, i més concretament la Conselleria d'Ensenyament i Cultura?

Per tot el que conec crec sincerament que s'està duent a terme una tasca molt positiva, que ha canviat el tarannà cultural d'Arbúcies. D'un temps ençà són molt nombrosos els actes que s'hi fan en aquest camp, així com les activitats al carrer. Els projectes que es pensen dur a terme són importants. És molt interessant el fet que s'acullin idees i iniciatives d'altres associacions i entitats i se'ls doni suport per a ajudar a encaminar-les a bon fi.

- Quin panorama cultural, en quant a associacions, entitats, grups... heu tobat a Arbúcies?

D'entrada em cal dir que no he disposat de massa temps per a conèixer a fons totes les associacions i grups de la Vila. El que sí he pogut constatar és que són molt nombroses i diverses. Ara mateix, abans de començar a conversar amb vosaltres he tingut un canvi d'impressions amb un grup que m'ha exposat la seva tasca quant a la recupe-

F. GARRIGA

ració de "La Gabella", fet aquest que considero molt valuós, i per tant els he animat a tirar-ho endavant

- Quina missió creieu que té la premsa local dins de l'engranatge que formen els mitjans de comunicació?

Penso que hi juga un paper molt important, ja que connecta directament amb la realitat més immediata, la de l'entorn. En el nostre País, en el qual no tenim pas massa accés als mitjans de comunicació en català, ens cal fomentar tot allò pertanyent a la nostra cultura. La T.V.E. continua oferint-nos una minsa programació en la nostra llengua, i a hores poc accessibles; Ràdio-4 encara no arriba a tots els indrets; només hi ha dos diaris en català, tot i que els nostres diners serveixen per a potenciar el que no es de ca nostra. Per tant hem de fer un esforç col·lectiu important per a revifar i mantenir viu tot allò que sigui de la nostra terra. Es tracta, doncs, d'aconseguir que dia a dia els mitjans de comunicació esdevinguin en la nostra llengua. Així doncs, cal donar suport a tota iniciativa en aquest sentit, com pot ésser la campanya de la RTV. Catalana i tots els altres intents per a aconseguir-ho.

- Arran del "Manifiesto" i en contrapartida de "La Crida en defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació catalanes, la qüestió de la llengua ha passat a ésser primer tema de polèmica. Creieu que una revista a Catalunya ha d'ésser escrita en la llengua materna o bilingüe?

Bé, hem de reconèixer que en llocs com Santa Coloma de Gramanet, o Hospitalet, posem pel cas, a causa del gran percentatge d'immigració existent es fa molt difícil d'editar publicacions totalment en català, i llavors pot ésser convenient emprar també el castellà, és a dir fer-ho bilingüe. Ara bé he assenyalat dues de les poblacions amb un nombre de castellano-parlants més alt de tot Catalunya. Penso que deixant de banda excepcions d'aquesta mena, en la resta de municipis cal utilitzar només la llengua materna. El meu parer és que a totes les comarques fironines s'hauria d'editar totalment en català.

- La Generalitat va engegar i està duent a terme una forta campanya de foment d'activitats culturals en català, com bona prova n'és la recent estrena d'un film en doblatge català. Es pensa abraçar tots els mitjans de comunicació?. Quins projectes hi ha quant a suport de la premsa local?

Efectivament estem treballant de ferm en una campanya per a normalitzar la nostra cultura en diferents camps, com per exemple els mitjans de comunicació, dels quals el més important, és, sens dubte, la televisió, perquè una televisió en castellà pot arribar a ésser element destructor de la pròpia identitat llingüística.

També hem d'intentar a través dels mitjans previstos que la premsa en català pugui tenir el desenvolupament que hauria tingut sense les quaranta anys que hem sofert.

Ara bé pel que fa a publicació local us recomano que us adreceu a n'Agustí Farré i Rigó, Director General dels Mitjans de Comunicació de la Generalitat que és qui en té cura.

- Aquest recent Congrés de Premsa Catalana ha fet que molta gent prengüés consciència de la seva existència. Com el valoreu?

La celebració n'ha estat altament positiva per tot el que representa, i en ser un primer pas cap a d'altres. No dubto en aplaudir aquesta iniciativa portada a terme per la Diputació, ja que considero que vinguin d'on vinguin tots els intents encaminats en aquest sentit mereixen tot el suport que se'ls pugui atorgar.

- A principis d'any se us va lliurar el volum, amb els 12 primers exemplars de Perxada. Us el vau fullejar? Quina opinió n'heu tret?

Doncs sí, en el seu moment em vaig repassar la vostra revista. En vaig treure una impressió positiva; té una personalitat pròpia, amb seccions de caire molt popular i articles que retraten la vida i les tradicions del poble, tal com ho palesa aquest mateix article del Saló de l'automòbil, els de les Enramades, etc... (Tot fullejant el número 18 de Perxada).

- Voleu fer alguna consideració sobre la nostra revista ?

Crec que Perxada ha de continuar així, tot continuant oferint un contingut de qualitat que interessi al lector.

-CONSELL DE REDACCIÓ-

“DE LA CASA DE LA VILA ESTANT...”

LA VISITA DEL SEÑOR MAX CÀHNER

Els actes de la diada del Corpus d'enguany, pòrtic de les Enramades 1981, foren presidits pel Sr. Max Càhner, Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya. De la personalitat de l'actual Ministre de Cultura del Govern Català no cal que en parli ja que, a més d'ésser prou coneguda, crec que des d'una altra secció de Perxada se'n fa esment detallat.

Coneguent les seves vinculacions des de sempre, amb el món cultural li suposàvem una gran preparació, i de la seva capacitat de treball en teníem referències. La seva curta estada entre nosaltres confirmà abastament ambdues característiques.

Els actes oficials s'iniciaren amb un dinar que li oferí l'Ajuntament de la Vila i que permeté, per damunt de tot protocol, una aproximació humana i intel·lectual entre els que assistiren a l'àpat.

A quarts de cinc de la tarda, i després d'una breu presentació dels batlles de la Mancomunitat Montseny-Guillerries, que junt amb ell formaven part del jurat del Concurs de Catifes, inicià el recorregut pels nostres carrers. S'interessà diverses vegades per les característiques de cada catifa (tipus de flor, qualitat del disseny, etc...) i al final del trajecte confessà la seva admiració pel treball floral realitzat pels veïns.

Un cop emès el veredict final, s'obrí una breu però intensa sessió de treball amb les representants dels Ajuntaments de la Comarca, els quals exposaren llur problema cultural. La catalanització, la migradesa dels recursos propis i la manca d'infraestructura foren, entre d'altres, els temes tractats en la reunió, en el curs de la qual el Sr. Max Càhner demostrà un coneixement exacte del patrimoni arquitectònic i monumental de les nostres contrades. La reunió es clogué amb presses, ja que el Conseller havia de presidir des d'un lloc cèntric la cavalcada de carrosses i "majorettes". Després de la visita a la Gabella, acompanyat de l'arquitecte Sr. Cervera i Flotats, el Conseller es reuní amb el Consistori de la Vila que li fé a mans un dossier que constava d'una breu introducció, de la relació d'Entitats Culturals d'Arbúcies, d'un informe del funcionament de la Conselleria de Cultura, d'un resum d'activitats i un llistat dels projectes. La campanya de catalanització, la recuperació de La Gabella, els treballs de recerca etnològica del grup que dirigeix el professor Joan Frigolé, el futur museu, la recuperació dels monuments locals, etc... foren temes debatuts amb detall. Fruit d'aquest acte fou la concertació de futures entrevistes de la Conselleria de Cultura amb els Directors Generals d'Arxius i Museus del Patrimoni, de Difusió Cultural i de Mitjans de Comunicació.

A quarts de 8 del vespre ens acomiadàvem cordialment del Sr. Max Càhner, tot desitjant-li que la seva estada a la nostra Vila hagués estat plaent i que el coneixement aprofundit que tenia en aquell moment de la nostra realitat ajudés a resoldre alguna de les nostres necessitats.

La visita del Conseller de Cultura, ultra els aventatges immediats que pot reportar per a la nostra Vila, significa un reconeixement oficial de la importància de les Festes de les Enramades i del lloc de privilegi que ocupen dins la ben fornida tradició cultural i popular del nostre país.

-JAUME SOLER I PASTELLS-

1er. PREMI CONCURS DE CATIFES
(F. JOSME)

2on PREMI CONCURS DE CATIFES
(F. JOSME)

REPORTATGE FOTOGRÀFIC

3er. PREMI CONCURS DE CATIFES
(F. JOSME)

F. GARRIGA

REPORTATGE FOTOGRÀFIC

GUANYADORS CONCURS DE RODOLINS

GUANYADORS CONCURS DE BALDUFA

F. GARRIGA

F. GARRIGA

GUANYADORS CONCURS DE NINOTS

SARDINADA POPULAR (F. JOSME)

L'EIXIDA a la GABELLA

Certament l'exposició de plantes i flors a la Gabella enguany ha estat gratificadora.

Per part dels organitzadors hem quedat totalment convençuts que la gent d'Arbúcies gaudeix d'una gran sensibilitat per tenir cura i per mantenir les seves plantes, bona prova n'ha estat la diversitat que en teníem a l'exposició.

Hem de ressenyar que la família dels cactus i plantes crasses han estat les més nombroses, de fet no hi ha dubte que en aquests moments estan de moda i és força degut a que s'adapten perfectament a l'atmosfera seca dels interiors de les vivendes, i que no tinguin gaire dificultat a l'hora de tenir-ne cura.

Hi havia gran assortiment d'espècies, algunes de les quals estem molt acostumats a veure-les pels balcons i finestres de les nostres façanes, d'altres més curioses i exòtiques, però al cap i a la fi totes d'una gran bellesa.

La nota de color reflectida per les Fúcsies, Hortènsies, Lliris de Sant Antoni, Begònies, Petúnies, Alegria de la Casa, Crisantems i moltes d'altres, sense oblidar el Gerani peça clau de les nostres eixides: Gerani enfiladís, Gerani de pensament i Gerani comú, és una de les flors que tant per llur color com pel llarg temps que té de florida, porta una gran popularitat, no n'hi ha per menys!. És una planta molt agraïda.

No hi podien faltar les anomenades plantes d'interior com: Ficus, Dieffenbachia, Monstera o Costella d'Adam, Adiantum, Fàtsia o Figuera, Pallaea, Púnica o Magraner nan, Platycerium, Sansevieria o Llengua de Tigre, Aspidistra o Fulla de saló, etc. Totes lluentis i formoses, hi quedava ben palès que rebien les atencions que necessiten per satisfer les condicions de creixement; factors bàsics com són: llum, temperatura, aigua, humitat i terra.

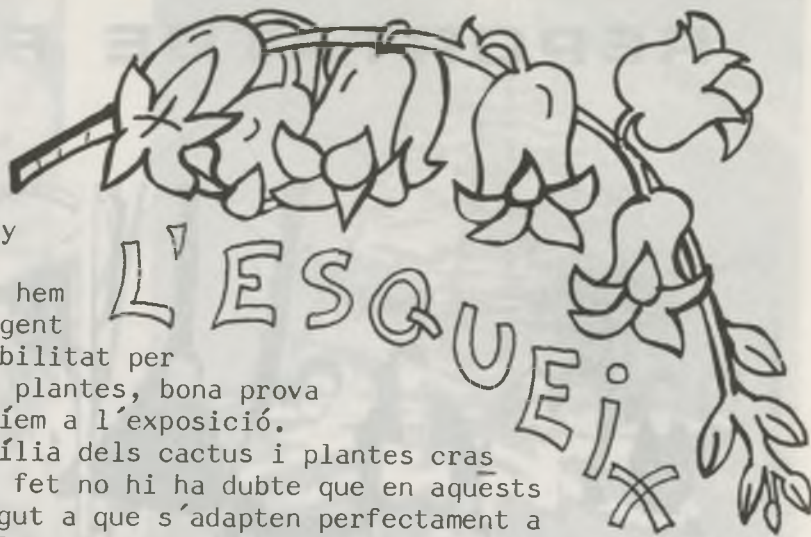
Dins l'aspecte anecdòtic hem de fer constar que aquest any han estat més del doble els col.laboradors, amb relació a l'exposició que es va celebrar l'any passat, també per les Enramades. En total hi ha participat 98 persones i la quantitat de tesos ha estat de 371 junt amb els rams de flors tallada.

Estem molt satisfets del gran nombre de visitants que van passar per la Gabella durant els set dies que va durar la mostra, també va cridar l'atenció a nivell

d'escoles ja que diferents cursos d'E.G.B. els va representar una activitat d'ampliació de coneixements.

Així mateix hem d'afirmar que amb la participació dels ocellaires, l'esmentada exposició va completar i millorar la mostra.

Moltes gràcies!! a tots els qui han col.laborat en la realització de la IIa. exposició de plantes, flors i ocells aquest any, a la Gabella. Fins l'any vinent.

Margarida Noguera

cultura,

cultureta,

culturassa

ESCOLTES I GRUP D'ANIMACIÓ D'ARBÚCIES

Prepara pels dies 11 i 12 de Juliol una sortida a l'Aplec de Matagalls. Tothom hi és convidat.

GUANYADORS DEL CONCURS DE RODOLINS:

PLAÇA: "Després de la sardinada
valga'm Déu què m'ha passat
empaitant una sardina
ens hem trobat amb un gat".
Mercè Arimany

CASTELL: "Ja que tindrem depuradora
ja no haurem de patir
perquè l'aigua de la riera
serà tan bona com el ví".
Benet Montero

SORRALL: "Anem tots a la passada del Sorrall
del Pont a l'Havana passant per cal Gall
A la placeta dels Encantats la dansa ballaré
I a lar tarda sardanes davant de cal Baster"
Pere Garriga

MAGNES: "Vila jardí del Montseny
poble de bent amb seny
que ha sapigut conservar les enramades
i fer-les cada any més animades"
Jordi Ferragut.

CARRETERA: "Oh poble que bé que menges
i tan bé que has menjat
però si no t'espaviles
l'escorxador quedarà anul.lat
i t'ho fotaràs tot congelat".
Miquel Pintu

GUANYADORS DEL CONCURS DE NINOTS:

CASTELL: Jeroni Ferrer i veïnat
("Els argemins" i "la Teresa Rabal")

SORRALL: Josep Mª Soler ("Bruixa")

MAGNES: X. Obiols, Marta Ferragut, Josep
Vila i veïnat ("Zipi i Zape")

CARRETERA: Victòria Bruguera

GUANYADORS DEL CONCURS DE BALDUFA:

Pere Costa
Enric Sànchez
Ll. Obiols

CONSELLERIA DE CULTURA:

Ha organitzat pel dia 8 d'Agost una obra de teatre de Jean Paul Sartre titulada "Les Mosques", en versió especial per "Inteatrex" de Jordi Pujol i Cofàn.

El grup "Inteatrex" és nat a Palamós el 25 de novembre de l'any 1978. Fou la nit de l'estrena de "Calígula" d'Albert Camús. El grup format per unes vint persones es defineix com un grup de les comarques gironines per portar un teatre digne en aquestes comarques. Durant aquests dos anys i mig d'existència "Inteatrex" ha presentat tres muntatges: "Calígula" d'Albert Camús, "Ricard III" de W. Shakespeare i "Annabel.la, una història més trista" adaptació de l'obra de John Ford "Llàstima que sigui una puta".

La positiva campanya de l'estiu passat amb "Ricard III", que fou presentada a l'aire lliure a divuit poblacions, fa que novament aquest any es repeteixi l'experiència amb "Les mosques" de J.P. Sartre. Amb això "Inteatrex" continua la tasca que des de bon començament es proposà: posar el teatre a l'abast de tothom però que això no comporti abandonar un estudi seriós de tot el fet teatral.

Una de les preocupacions d'"Inteatrex" és la d'oferir una continuïtat que únicament es pot donar visitant les poblacions un parell o tres de vegades a l'any amb obres diferents.

La bona acollida per part del públic ha d'ésser l'esperó que els animi a continuar.

L'obra que es presentarà el proper dia 8 d'Agost és d'en J.P.Sartre. Aquest neix a París el 21 de juny de l'any 1905 i mor el 16 d'Abril de 1980. És el capdavanter de l'existencialisme francès. La seva obra comprén els camps filosòfic, literari i polític; i així, el seu pensament es tradueix en l'assaig, la novel.la -en una estricta simbiosi entre literatura i filosofia- i el teatre.

El seu teatre és un "teatre de idees" que es manté dins les fòrmules de la "pièce bien faite" tradicionals.

En "les mosques", la sortida d'Arges de l'Orestes tradicional, fugint davant la còlera de les Erinies venjadores, és canviada per Sartre en l'assumpció conscient,

per un home lliure, de totes les conseqüències dels seus actes. Aquesta enginyosa transformació de la tragèdia de la fatalitat accentua el propodit filosòfic de Sartre en "Les mosques".

MANIFEST DE LA PERSONALITAT

No és un poema melancòlic
ni una cançó d'amor
no és una elegia a l'heroi
ni l'epopeia de vells guerrers.

No té melodia ni notes
ni músic que ho canti,
no té rapsode ni mètrica
no té ni tan sols un full on
                  escriure's (a vegades).

És, la remor d'una veu
és la presència somorta,
l'ocult misteri encobert,
i dins el blanc del món,

és l'afirmació d'una personalitat.

-Lluís Bosch-

MARTÀ

Enjogassada,
potser ja no recordes ni la subtil harmonia
  de les formes
tot perdent-se en els claroscurs de la cambra
(Tanmateix un d'aquells quadres de perspectiva
  aèria

que tu esguardaves seriosa),
No ho recordes o potser no ho vas saber mai.
Perduda en el reflex de les imatges que et
  sobtaven,

defugies tot record
i somreies;
i al teu esguard,
inconscient de tu mateixa,
poruga i dòcil,
el somris tèsdevenia aleshores dolç i fresc,
  nou.

Ara però tot ho has oblidat,
i el somriure et desvetlla tímidament mil
  matisos d'impotència,
car a la fi has descobert la ignorància
de cadascuna de les tonalitats i els aromes
que has perdut,
enjogassada, melangiosa, a voltres greu, menuda.

-Julià Guillamon-

EL MEU DOBLE, O PER QUÈ NO SÓC MÉS ORIGINAL...

Ja fa anys que em trobo gent que em diu que coneixen un xicot que és igual que jo. Bé, sempre diuen: "-Però no ets tu, perquè és una mica més alt". O sigui, que ja m'he fet a la idea que jo (la meva cara deu ser) sóc d'un tipus standard. O sigui, que se'm podria classificar com del tipus 25.352-AX (?). El mal no és que tingui un doble; això ho té molta de gent, sinó que el tipus 25.352-AX(?) en té molts de dobles. I a tot arreu. Ara estic a Andalusia. La gent és un pel diferent a la de Catalunya. Jo, a més, porto barba, i ahir mateix em vaig trobar amb un company que em va veure una foto sense barba i no em coneixia. Doncs bé, ara trobo més dobles que mai. Ara diuen que potser és la barba. Ara potser seré del tipus 25.352-AX-pelut(?). Estic desesperat; molta gent em diu que em coneix i a l'hora de la veritat coneixen el meu doble. I el mal de tot això és que si bé em donen una medalla (o un milió de pessetes, posats a dir) en confusió amb un doble meu, doncs molt bé, és a dir requetebé, però si s'hi ha algun del 25.352-AX-pelut (?) que hagi fet una malifeta grossa, la tonyina no me la treu ningú.

LA CARA SEMPRE AMAGA UN INTERIOR

La recent epidèmia de pneumònia tòxica ha posat en evidència dos fets importants: la manca de coordinació i planificació sanitàries i l'absència total de control dels aliments.

Es podria pensar que el temps invertit en la detectació de l'agent causant és excessiu. Era fins i tot lògic pensar en un primer moment en una causa d'origen víric o bacterià; essent necessari de cultivar mostres obtingudes dels malalts en medis especials, havent de passar algunes setmanes abans no hi creixin tals gèrmens. No es pot tractar una malaltia sense conèixer-ne la causa i en aquest cas era una epidèmia d'origen desconegut.

El que és de doldre és la falta d'eficàcia i de coordinació d'un sistema sanitari totalment caduc, i en el que no s'hi fa res per remeiar-ho.

Mentre no es dugui a terme una reforma sanitària seriosa, que contempli i dediqui més mitjants a la Medicina Preventiva, fets com l'esmentat s'aniran produint.

Un altre aspecte és la falta de control dels aliments i l'abús en què es veu sotmès el consumidor. Avui ha estat l'oli, demà serà un altre producte.

Cal que hi hagi morts humanes, per a que les autoritats s'adonin que és necessari un control alimentari com el que hi ha a tots els països europeus. Aquest control aquí, no existeix, tot i que se'n facin manifestacions en sentit contrari. ¿Quants productes es venen en mal estat? ¿Quants envasos porten data d'envasament i data de caducitat?

Esperem que totes aquestes morts serveixin almenys, per intentar establir un control dels aliments.

MÀXIMES i mals pensaments

De SANTIAGO ROSIÑOL
(tria feta per Ravivar)

- ✘ La dona vol tenir el peu petit, i, l'home, el cap gros.
En vanitat, els extrems es toquen.
- ✘ Per a les beates, el resar és com fer el solitari.
- ✘ Si tractem d'hàbil un artista, el censurem. Però si hi tractem un polític, l'alabem.
- ✘ Aquell qui viu durant molts anys entre llibres, és com aquell que ve de la muntanya: ve de tan amunt que, quan és al pla, l'enganyen.
- ✘ Hi ha gent que es passa la vida aprenent tres o quatre llengües. Quan les han apreses, no saben què dir-hi.

tot xeccant

No es treu mai la gorra
la guitarra mai no la deixa
la quitxalla sempre l'envolta
les ulleres i la barba
li amaguen una mica el somriure
i sempre té les cançons a flor de llavi ..... és en XESCO.

La mainada el coneix prou, ja que ha visitat més d'una vegada el nostre poble (la darrera va ser el dia 3 de juny a les escoles) teixint ambients càlids, fent-los sentir protagonistes de l'espectacle... i hem volgut conèixer més la seva tasca.

-Exactament, quina és la teva professió?

La meva professió... ara tinc la sort de viure d'això, de fer de cantant, de cantar amb els nens i d'explicar contes i rondalles. M'ha costat potser aconseguir fer d'això una professió, però ho he aconseguit i no tinc pas jo solament el mèrit sinó les xarxes culturals que es mouen per tal que gent com jo -dedicats a la cançó i d'altres- puguem actuar. Anys enrera era impensable que poguéssim viure com a persones i no com a rates, fent aquesta feina; ja que hom ens considerava uns homes sòrdids, uns perdularis.

-Parla'ns del funcionament d'aquestes xarxes culturals...

Darrera meu hi ha l'Enllaç, promotora de cultura popular i n'estic molt content perquè són una gent molt honesta, que en el camp dels espectacles és molt difícil trobar-ne (hi ha molts gitanos), per mi aquesta gent tenen una gran qualitat, és que són idealistes per una banda -gent patriota que s'estima molt el país- i per l'altra són realistes i pràctics, com som una mica els catalans; i això és el que ha permès que la cosa rutlli, és a dir que tothom compleixi.

-Has treballat sempre sol o has format part d'algun grup?

Cap a l'any 65-66 vaig formar part del grup Folck que buscava la participació del públic, una mica com a contrapartida de l'encartronament de la Nova Cançó que la trobàvem massa mudada.

Actualment ens trobem cinc animadors: en Toni Giménez, en Noè Rivas, l'Àngel Daban, en Lluís Panyella i jo; que amb ganes de fer feina de la bona ens oferim a les escoles, centres d'esplai, parvularis, etc... amb una tirallonga virolada i bonica de tota mena de cançons, contes, rondalles, cantarelles, jocs musicals, en devinalles i jocs de rotllo.

-Quines són les teves fonts d'informació?

De jovenet, junt amb els meus companys vam calcar un xic els cantants americans: Joan Baez, Bob Dylan, Peter Seeger... però ens van fer adonar que aquí ja teníem les nostres cançons, un folcklore autòcton -en Jaume Arnella me'n va convèncer -molt-, però em vaig mantenir mig a mig, continuo cantant cançons anglosaxones combinades amb les de la nostra terra. Un home que m'ha ensenyat molt és en Peter Seeger, he tingut la sort de conèixer-lo de prop i té dues qualitats que em fascinen: és molt bo i a la vegada intel·ligent.

L'empenta de llançar-me al món de la cançó me la va donar ell en respondre'm una carta que jo li vaig escriure amb motiu de la publicació d'un cançoner on havíem traduït cançons seves. També vaig aprendre molt de la meva mare i d'una gran mestra que vaig tenir, la Teresa Fort. M'ha ajudat molta gent.

-Quantes gravacions discogràfiques has fet fins al moment?

Malgrat que no disposem de la mateixa propaganda que d'altres arreu d'Espanya, ja n'he gravat una vintena.

El que acabo de preparar amb molta il·lusió és un llibre: "Galing-Galong" editorial La Xarxa, on hi ha acollit tot el meu treball.

-Quina importància creus que té el folcklore dins la nostra cultura?

En el folcklore hi ha les arrels de la nostra cultura i cal rebifar-lo; jo he recollit tot el material buscant per hostals, aplegant cançons dels pagesos i vocabulari fresc; tinc llibretes plenes d'apunts, paraules, rondalles, contes, acudits... que m'agradaria un dia de fer-ho servir.

-Quins objectius busques en les teves cançons?

La tasca és molt ampla, em proposo moltes coses, la més important és entretenir, però al darrera hi ha un desig d'educar, de lluitar per la nostra cultura tan malmesa, desafiar l'inactivisme i els motlles vulgars de la televisió.

Busco la participació dels infants, som tots que cantem, fem pinya... De passada els intento desvetllar el sentit musical i els animo a integrar-se a les corals.

-Les prepares molt o jugues amb l'espontaneïtat?

De preparades les hi porto molt, ja que detalls que semblen improvisats porten al darrera les seves hores d'assaig, encara que a mida de temps he anat recoïlant tot un enfilall d'experiències que m'ajuden a fer més fluïdes les meves actuacions.

-T'has trobat alguna vegada que la gent no

Oh i tant! No moltes sortosament ocasió que he fracassat per en una escola de barri local, i jo havia de duïts; i per altra banda van pressionar perquè me'n vaig sortir perquè del burro, recordo que cua entre cames i com

-Amb la teva tasca pretens a les escoles o és a part?

No crec que sigui per so illusió a complir. Ara in fer, de donar tot allò que no l'educació tan dolenta que guanyar el cor dels nois i noies que en un futur han de bastir una societat més lliure, més justa i més humana.

F. GARRIGA

t'hagi respost?

però m'he trobat en alguna diverses raons, una vegada em vaig trobar amb un doble tar tota la mainada en un manat actuar en grups redada a l'hora de començar em ho fes en castellà i no jo tampoc no volia baixar en vaig sortir amb la vaig poder.

sopllir un buit que es dóna

plir un buit, va sortir com una gran tento fer tot allò que jo no vaig poder em van donar... una mica és una revenja contra vaig rebre, però més que tot ha estat la illusió de bastir una societat més lliure,

Gràcies Xesco, per la bona estona que hem passat i no et diem adéu sinó a reveure!

CARME i GLÒRIA

L'Art d'estimar - traduït al català i publicat per Edicions 62 a la col·lecció de butxaca "El Cangur" amb el número 3- és un llibre a l'abast d'un gran públic. L'Erich Fromm fa servir un llenguatge planer i entenedor per mostrar-nos que l'amor, entès en el seu sentit més ampli, no és un sentiment que pugui ésser posseït fàcilment per ningú. Pretén, i són paraules seves "convèncer el lector, que tots els seus intents d'estimar estan abocats al fracàs si no procura desenvolupar més activament la seva personalitat total, per aconseguir una orientació productiva; que la satisfacció en l'amor individual no pot ésser assolida sense la capacitat d'estimar al proïsme, sense una veritable humilitat, - valor, fe i disciplina".

No és la meua intenció resumir-vos el llibre, i sí ho és la d'animar-vos a llegir-lo. Veieu doncs alguns fragments del mateix, que he escollit amb aquesta intenció:

Erich Fromm volent fer una teoria de l'amor, el planteja com una resposta al problema de l'existència humana:

"La necessitat més pregonada de l'home és la necessitat de vèncer el seu aïllament, d'abandonar la presó de la seva solitud".

..."El criteri que no hi ha res més fàcil que estimar continua essent la idea predominant sobre l'amor, a despit de les proves aclaparadores en sentit contrari. No existeix pràcticament cap altra activitat, cap altra empresa, que s'iniciï amb unes esperances i una expectació tan formidables i que, malgrat tot, fracassi tan sovint com l'amor".

..."Si una dona ens deia que estima les flors i s'oblidava de regar-les, no creuríem en el seu amor a les flors. L'amor és la preocupació activa per la vida i pel creixement d'allò que estimem".

Posteriorment fa una anàlisi dels diferents tipus d'amor. Tot parlant sobre l'amor matern diu així:

"L'amor infantil segueix el principi: "Estimo perquè m'estimen". L'amor madur obeeix al principi "M'estimen perquè estimo".

... "La veritable essència de l'amor maternal és tenir cura que l'infant creixi, i això significa desitjar que se separi d'ella".

De fet la societat moderna ha sotmès l'home a una manera d'actuar que condiciona molt la seva capacitat d'estimar. Fromm ens ho explica amb les següents paraules:

"La felicitat de l'home modern consisteix a divertir-se. La diversió radica en la satisfacció de consumir i d'assimilar articles, espectacles, menjar, etc... Les relacions humanes són essencialment, les dels autòmats alienats, en les quals cadascú basa la seva seguretat en la permanència prop del ramat i a no diferir en el pensament, el sentiment, o l'acció..."

... "Els autòmats no poden estimar".

Per a finalitzar el llibre l'autor intenta examinar la pràctica de l'amor, les premisses necessàries per a aconseguir la pràctica d'aquest art, que tan rarament trobem avui dia:

"La condició principal per a la consecució de l'amor és la superació del propi narcissisme..."

"La societat ha d'organitzar-se de tal manera que la natura social i amorosa de l'home no estigui separada de la seva existència social, sinó que hi esdevingui unida..."

ÉS DIFÍCIL ESTIMAR (Història d'un amor accidentat)

La vida és molt sovint, massa sovint, una inevitable porqueria. Un sac d'il·lusions trencades. Una caixa de sorpreses desagradables.

La vida, malauradament, no sol ésser com ens agradaria que fos. Lluites diàries que no ens porten enlloc. Misèries quotidianes que enriqueixen a quatre pocs. Això és molt sovint, la

sentit, massa vegades.

Però també, per sort, hi ha moments inoblidables. Potser irrepetibles. Són aquests moments que he passat i que passo amb tu. No recordo el teu nom. Imagine que mai me l'has dit. El recordaria. Tinc molt present en canvi, moments compartits amb un amor indestructible, malgrat les aparences. Moments viscuts amb llibertat i amb una ànsia d'eternitat que no vull oblidar. Estimar és difícil.

Per a tu, i continuo sense recordar el teu nom, no sé si foren tan importants aquestes eternitats desitjades. Penso i espero que sí que ho han estat. Quan la foscor ens submergia enmig d'uns llençols quasi sempre arrugats i freds; quan l'únic llenguatge possible era el d'unes mans inquietes i uns llavis humits, oblidàvem que érem uns pobres individus gaudint d'un moment d'evasió. Per un moment no teníem problemes. Només ens estimàvem. I ens submergíem més i més, sense pausa, dins d'aquells llençols, un dins l'altre. Fins que les nostres respiracions cansades ens tornaven a la realitat. Una realitat d'amor i dificultats. Una realitat feta de rutina.

Estimar és difícil. Una persona que no estima és un ser sense vida. Què és la vida sense amor?

Sí, ara recordo el teu nom. Però és igual, no té cap importància. Et recordo a tu. La teva cara. La teva veu. Els cabells i els ulls. Espera, no recordo el color dels teus ulls. De quin color...? És inútil. Però recordo amb claredat la teva mirada. La teva expressió. Aquella falsa? innocència. Són records que moriran amb mi. Abans no.

Estimar és difícil. Són molts els dubtes enfrontats i una la decisió: Malgrat tot, t'estimo.

-Un col·laborador-

Les carenes vorejant
de Nord a Sud la vila,
i a l'Oest, s'alça punxegut
com un colós, el símbol de
la nostra identitat.
Rondina la riera truitera
i piula la cadenera soltera
per si algun dia el seu cant
embruixa un gall distret
Vigila l'esparver
les sortides del bosc,
girangonsant el cel amb el seu vol
s'allunya espantat el rossinyol
Un arbre majestuós que ens
recorda que som lliures
dóna ombra a la plaça
a mercaders i sardanes
o serveix per recolzar-se
una nit d'enramades
La tardor empal·lidex els mil
colors del verd, quan les castanyes
esclaten en el foc i la quitxalla
espeternegua la fullaraca pels carrers
Les agudes comencen a blanquejar-se
i la font escampa les seves aigües

entre romagueres daurades.
S'aixeca el pagès a l'albada
i despulla els arbres fruiters
amb les seves mans gebrades
rosega pinyes l'esquirol
i s'arronsa previngut el cargol
La soledat li lloga els nius
a l'hivern, les branques buides
ha transparenten entre els arbres
quan les xemeneies emboiren
les teulades blanques
i la rosada xopa
una natura abstracta.
Mica a mica els plàtans
es tornen a cobrir
i els prats grisos a florir
la granota s'engloteix a les brasses
i la mostela a la porta de les cases
És crepuscle de nou
l'arc de Sant Martí s'enfila
una setmana i es transformen
els jorns en nits encantades
ja són ací les enramades!
que enlluernen els carrers
a tocs de passada

i apaivaguen l'esperit
de gents emmoïnades
Ja som a la vuitada!
santa per tradició i a
la vegada pagana.

-JAUME DE "CAN MOTA"-

EL LLENGUATGE POPULAR

<u>Incorrecte</u>	<u>Correcte</u>
Desprovist	DESPROVEIT
Desmandar-se	EXCEDIR-SE
Durader	DURADOR
Dudar	DUBTAR
Desmedit	DESMESURAT
Eje	EIX
Elite	FLOR I NATA
Embaldossar	ENRAJOLAR
Embaucar	ENTABANAR
Embrague	EMBRAGATGE
Embustero	MENTIDER
Emplear	EMPRAR, USAR, COL.LOCAR, ESMERÇAR
Empenyar-se	ENTOSSUDIR-SE
Embrollo	EMBOLIC
Enfermetat	MALALTIA
Enfermer	INFERMER
Entregar	LLIURAR
Entrega	LLIURAMENT, REMESA
Enterar	ASSABENTAR

"EMPLEAR". - Molt sovint, diem de forma incorrecta: "Emplear un home en una feina", "Emplear una navalla per a afaitar-se", "Emplear diners en un negoci", "Mira si el pots emplear en alguna banda". En tots aquests casos, s'ha de substituir "emplear" segons la forma adequada. En el primer cas, podem dir OCUPAR. En el segon cas, EMPRAR o USAR; en el tercer cas, ESMERÇAR; i en el quart, podem dir: COL.LOCAR.

"ENTERAR". - Aquest castellanisme, encara molt corrent entre nosaltres, pot ésser substituït per assabentar. Així en lloc de "Enterar en Pere d'un afer", direm: ASSABENTAR EN PERE D'UN AFER. Si hom no vol emprar assabentar, pot recórrer a l'expressió fer saber: LI VA FER SABER LA GRAN NOTÍCIA. En altres casos, el verb saber, simplement, dóna la solució. És el cas de: JA SAPS QUÈ DIUEN?, en lloc de dir: "Ja t'has enterat del que diuen?".

"ENTREGAR". - El verb "entregar" pot substituir-se per LLIURAR. És a dir posat a mans d'algú, alguna cosa. Exemples: ENCARA NO ENS HA LLIURAT LES MERCADERIES QUE LI HEM COMPRAT. AQUESTA QUANTITAT LA LLIURAREM AL TRESORER.

Una entrega pot substituir-se per un lliurament. Per tant, fer entrega d'una cosa serà fer lliurament, o més senzill, lliurar una cosa, fer a mans, remetre, trametre, o donar una cosa. (J.AULEDAS)

Volem reproduir aquí una poesia de Maria-Mercè Marçal, poëtesa que ha guanyatenguany la flor natural dels Jocs Florals a Barcelona. El poema ens ajudarà a recuperar paraules ben quotidianes i que tanmateix sovint les diem malament:

"Drap de la pols, escombra, espolsadors,
plomall, raspall, fregall d'esparg, camussa,
sabó de tall, baieta, lleixiu, sorra,
i sabó en pols, blauet, netol, galleda.

Cossi, cubell, i picamatallassos,
esponja, pala de plegar escombraries,
gibrell i cendra, sulfumant, capçanes.

Surt el guerrer vers el camp de batalla.

MARIA-MERCÈ MARÇAL
(De Cau de llunes, 1977)

DADES DEMOGRÀFIQUES (per J.B.C.)

MAIG - JUNY 1981

BAPTISMES: GERARD LÒPEZ i PUJOL
MELANIE QUERALT i MIRBELLE
ESTER SOMS i PAGESPETIT
CARLES GONZÀLEZ i GONZÀLEZ
PATRICIA GALLEGRO i CANALETA
SILVIA-IRENE BELTRÀN i GONZÀLEZ
CRISTINA CONDOM i CRUSELLAS

CASAMENTS: FRANCESC SALVADOR i MONTALT I
PEPITA PRAT I RIFA
LLUÍS SALA i ARTAU I
ANNA Mª MASFERRER i BUSQUETS

DEFUNCIONS: MARIÀ SALOMÒ i CAMPS
ADOLF VENDRELL i TRAVERIA
JOAN XIFRÉ i PLANAS
MARIA MASNOU i GARRIGA

GENT D'ARBÚCIES

GENT D'ASTÚCIES

CONCURS Nº 19

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

CONCURS PREMIAT AMB LLIBRES
PER VALOR DE 1.000 PESSETES

SABEU QUINES SÓN LES RESPOSTES CORRECTES ?

1 L'autor del pregó
de les Enramades
d'enguany és l'ar
bucienc

-Rafel Vilà
-Xavier Güell
-Joaquim Horta

2 Del premi al disc
català de l'any,
que s'atorgà al
teatre Barcelona
el propassat 19
de maig, en fou
guanyadora la
cantant

-Guillermina Mota
-Núria Feliu
-Marina Rossell

3 L'Equip de futbol
Barcelona ha estat
guanyador de la
Copa del Rei en el partit del dia: 18 - 21 - 24 de juny

4 Quants rius passen per
Girona ciutat?

-un- -tres- -quatre-

5 De quina població de la nostra co-
marca és aquesta muralla?

Tossa de Mar - Hostalric - Blanes

- Envieu les respostes a PERXADA d'Arbúcies o porteu-les a l'Oficina de la CAIXA o a la Biblioteca.
- Teniu temps fins el dia 20 de juliol. Les respostes correctes seran sortejades i el mes vinent publicarem la solució i el nom del guanyador

SOLUCIÓ CONCURS Nº 18:

- 1.- Segle XVIè.
- 2.- Salvador Dalí.
- 3.- Azalees
- 4.- Homenots.
- 5.- Sot del Palau.

GUANYADOR

JOSEP Mª CLOPÉS

c/. Sorral, 22

-VILA-

CONCUBINATO

Molt s'ha parlat i discutit sobre el nostre ingrés a l'Aliança Atlàntica. Tot aquest rebombori i enrenou ha provocat manifestacions i preses de postura apassionades i, sovint, diametralment enfrontades.

El maremàgnun no acabarà malgrat que finalment Espanya s'integri -amb o sense referèndum- com a 16è. membre de la N.A.T.O. I no acabarà perquè el nostre Estat no deixarà de representar el curt paper de simple concubina dins la selecta-i-sofistitzada-família-atlàntica-i-occidental.

Això queda palès en les manifestacions que tant dirigents com funcionaris de l'O.T. A.N. han fet a periodistes i parlamentaris espanyols. Hi ha quedat prou clar que a l'aliança Atlàntica no li caldria fitxar Espanya sinó fos pel seu gran valor logístic, motivat per la seva posició tan estratègica al sud d'Europa Occidental. I així, l'interès que mostren tant Luns com Haig passa solament per aquest vertent: Espanya queda -lluny de l'abast dels grans avions del Pacte de Varsòvia. A més a més, la gran quantitat de ports que tenim són un magnífic punt d'arribada per les naus-occidentals-de-subministre que viatgen per l'Atlàntic-Sud. Aquest avantatge ajuntat a la inclusió de Portugal fa que a la N.A.T.O., li resulti una bona inversió les despeses que farà des de Brussel·les per tal de dotar la nostra península d'una bona xarxa de comunicacions per tren i per carretera, a més a més d'una excel·lent infraestructura portuària i d'oleoductes. Aquest seria un bon regal de noces -millor, de concubinat- de la família atlàntica a Espanya.

Per a l'Aliança, l'adhesió del nostre Estat a la totalitat de deures i drets que emanen de la pertinença al Club atlàntic li seria una càrrega feixuga. Per una part hi ha les diferències d'instrucció entre els seus i els nostres soldats que és com comparar un astronauta amb un carreter; per una altra, l'anomenada "C-3" o "Comand, control & Comunicacions". Ambdós impediments -impedients i diriments alhora- fan impossible la celebració d'aquest matrimoni amb totes les de la llei.

Fruit d'aquestes relacions interessades serà el benefici professional que els nostres militars de carrera en treuran, ja que la convivència amb la resta de forces armades del clan occidental els procurarà la possibilitat d'exercir la seva vocació amb mitjans i -ambient adequats.

Respecte a la nostra política interior aquest enllaç pot aconseguir que les nostres "patums" colpistes perdin efectivitat i virulència. Molts observadors i polítics-proatlantistes diuen que aquest serà el millor regal, però tampoc no es pot oblidar els casos de Grècia i, el més actual, de Turquia. D'aquestes dues situacions, la seva participació a la N.A.T.O. no les ha lliurat que els seus règims polítics democràtics passessin d'un modus violent a ésser autoritaris de caire militar.

En aquest moment la pilota és al teulat. Molts esperem atents on la faran caure.

PUIGVÍ i FUNOLLET

Cent mil veus tornaren a corejar «L'estaca»

Retalls del diari
AVUI (25-6-81)

Unes cent mil persones —l'estadi del F.C. Barcelona ple del tot— van acudir dimecres 24, dia de Sant Joan, al magne acte nacionalista en «defensa de la llengua, la cultura i la nació catalana», i sota l'eslògan «Som una nació» van seguir un recital de cançó que esdevindrà històric i que, brodat per Lluís Llach, Al Tall, La Trinca, Marina Rossell i Manuel Gerena, va ser el fil conductor de la jornada

FERRAN SENDRA

«Som una nació», crit al Camp Nou

Dura advertència a la política del govern

La cançó, veu del poble

de la identitat de Catalunya

La significació política del gran acte de reafirmació nacional de Catalunya, que aplegà unes cent mil persones dimecres al camp del Barça, ha estat subratllada per tots els medis polítics de Catalunya i de Madrid

**CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL
DE GIRONA**

El nostre ahir

RUSIÑOL i el PERIODISTA

L'estada temporània de Rusiñol a Arbúcies va ésser compartida en els seus darrers anys amb Artur Vinardell i Roig, un lluitador republicà que va passar bona part de la seva vida exiliat a França per aquell motiu, i que, de retorn a Catalunya, va fer donació del seu bagatge bibliogràfic a la ciutat de Girona, tot donant lloc a la creació d'una biblioteca Pública fins aleshores inèdita, i que hom va posar sota la seva direcció.

Vinardell havia estat un bon escriptor i un periodista de lluita, sense arribar mai, però, al grau d'eminència que s'atorgava ell mateix; podríem dir que, en el fons, era un auto-bombista i, exteriorment, un home polític: parlava amb cerimònia i amb afectada erudició, tot passant-se la mà pel cabell afinat i per la barba tan llargaga i tan blanca que us feria els ulls. Tenia deu anys més que Rusiñol i això li atorgava el dret de mirar-se'l per damunt de l'espatlla, si bé cal confessar que s'hi autoanivellava quan deia que la seva, la d'Apel·les Mestres i la de Rusiñol, eren les tres úniques barbes venerables que quedaven a Catalunya.

Durant bastants anys va venir a estiuajar a la nostra Vila: vivia al pis de la casa on hi ha ara el bar Montseny i que era, aleshores, la "Taverna de can Josepet". Era rar el dia que feia tard a la tertúlia matinal dels parroquians de can Torres: el Sr. Bosoms, en Pepet Pol, en Pepet de l'estanc Vell i el Sr. Ramonet de can Pau, (dos aferrissats polemistes), en Pepet de Can Benitus, l'apotecari i algun altre de circumstancial. El darrer que hi arribava sempre era en Rusiñol, perquè tardà a l'hora d'anar-se'n al llit, també ho era a la d'aixecar-se. Naturalment hi havia entre l'un i l'altre tot un abisme de comportament, car allò que li sobrava de pulcre a Vinardell, pot ben dir-se que li faltava a Rusiñol; i tot allò que aquell tenia de puntillós, era, en el pintor, simple desgana.

Una vegada, al tomb de les dotze del migdia, va provocar-se entre els contertulians una acalorada discussió: Artur Vinardell, que sortia aleshores de la barberia, va arribar a can Torres tot donant mostres d'una sensibilitat idiosincràsica - molt afinada, amb una punta, millor dit, d'estarrufament. Hom va alabar, a propòsit, la tasca del mestre perruquer, i el vell periodista va posar-se tou com una lloca jove, tot repetint verbalment els elogis que de l'aditament pelós havia fet tantes vegades, si bé ara, amb una punta de vanitat més circumstancial. I aleshores el senyor Ramonet que, parlant, se la sabia llarga, va trobar a propòsit l'ocasió per etzibar-li la personal opinió que portava segurament al pap des de feia dies. I va dir-li:

--Em permet senyor Vinardell, que li digui francament la meua opinió sobre allò que pertoca a l'ús de la barba?. Admeto que vostè la porta amb molta dignitat i que el seu ús fins i tot l'afavoreix, però, al meu parer, i perdoni'm, trobo que resulta, sempre, una cosa obertament anti-higiènica. Ja ho he dit.

El vell periodista va posar-se dempeus, electritzat. Hi havia una irritació olímpica a la seva mirada, un gest majestuós de dignitat ofesa. I va dir:

--Senyor Ramonet, és la primera vegada a la vida que m'han dit brut!!!.

Va encendre's una punta d'interès irònic entre els concurrents i, per bé que els protagonistes de la disputa reclamaven la general opinió, tothom va quedar-se, prudent, a l'expectativa. I fou, precisament, aleshores, quan va aparèixer la figura de Rusiñol tot baixant calmós per l'escala de la fonda: el periodista ofès va mirar-se'l com una corda de salvament, ja que Rusiñol era també un barbut recalcitrant, del qual hom podia esperar-ne una opinió quasi decisiva. Va demanar-li la seva intervenció solemnialment, actitud que va recolzar també el senyor Ramonet.

El faune vell va escoltar-se'ls tot eixugant-se els ulls encara llagrimosos de son, tot fent un mig badall d'inconsciència, i abans d'asseure's a la cadira que tenia a punt, va dir amb to de mandra:

--Jo no sé si l'ús de la barba fa ser net o si fa ser brut. Allò que si puc dir-vos és que jo me la deixo a fi de no haver-me de rentar la cara.

I mentre l'auditori esclafia una rialla general, el senyor Vinardell, ofès com un rave trepitjat, se n'anava Carretera avall cap al pis de can Josepet, on el dinar ja l'esperava.

Rafael Vilà i Barnils

receptes de cuina

Es un fet força generalitzat que la prohibició de menjar carn o peix s'accepti de mal grat. En un aspecte, molta gent creu que si no menja, sobretot carn, a cada àpat, no s'alimentarà suficientment. Res més lluny de la veritat ja que existeixen molts aliments de tipus vegetal que tenen un gran valor nutritiu i que, de més a més, ens ofereixen una gran varietat de gustos que poden satisfer el "gourmet" més exigent. També tenim molt oblidat el formatge, en la composició de plats combinaris i això és una equivocació: un tall de formatge, des del punt de vista alimentari, pot, perfectament, substituir un bistec. Consumint verdures, de temporada, no únicament ampliem la gamma de plats sinó que al mateix temps, la nostra economia hi sortirà guanyant.

I com que això de l'economia està a l'ordre del dia i la tendència general és d'estrenger-se el cinturó, les receptes d'aquest mes seran de patates i d'escarxofes.

Les patates, a més d'ésser un aliment a bon preu, gastronòmicament són incomparables, ja que poden preparar-se d'una infinitat de maneres i admeten tota mena de coccions: Soles o acompanyades, podem variar els guisats segons l'ocasió, les possibilitats i la fantasia.

GALETA DE PATATES

Ingredients: 1 Kg. i 1/2 de patates (de les que no es desfan)
100 gr. de formatge de gruyère o d'emmental
llard, sal, pebre.

Pelar les patates i ratllar-les amb un ratllador de forats grossos. Rentar-les i tirar-les dins d'una cassola gran, amb aigua bullent i salada. Deixar-les bullir durant un minut. Escórrer-les ben bé i empebrar-les. En una paella tefal gran, posar-hi una bona cullerada de llard; un cop calent i fos, posar-hi un gruix de patates d'uns 3 cm. Tapar la paella i anar-la saccejant sovint. Quan la crosta de sota és ben daurada, donar-li la volta amb l'ajuda d'un plat, afegint prèviament una altra cullerada de llard a la paella. Col·locar unes làmines fines de formatge damunt la galeta de patata i tornar-la a tapar i saccejar sovint fins que la cara de sota també sigui daurada. Tota la cocció ha d'ésser feta lentament. Servir-la calenta.

Aquesta galeta de patates serveix per acompanyar carn rostida o a la brasa però també pot servir-se junt amb una bona amanida verda com a plat únic.

Convé utilitzar formatge de gruyère o d'emmental (el que té forats) perquè cal que fongui molt bé amb l'escalfor.

-MERCÈ GRAU-

-FUTBOL- per JAUME SUREDA

L'ARBÚCIES A 1ª REGIONAL!!

Objectiu acomplert. Ha costat però s'ha aconseguit. Després d'una irregular però a la fi positiva temporada, l'equip local assolí el segon lloc del 1er. grup de Segona Categoria Regional amb 48 punts i 10 positius; 22 partits guanyats, 4 d'empatats i 12 de perduts; amb 93 gols a favor i 53 en contra, i retornava amb tot mereixement a la Categoria perduda avui fa un any: la 1ª Regional.

No ha estat fàcil l'ascens, l'equip no

funcionava cosa que era d'esperar, i és per això que fins l'últim partit no s'ha decidit que conqueriria la nova categoria; i una de les claus per aquest èxit, ha estat el fitxatge del Sr. Mis com a nou preparador. Perquè ens ha demostrat que no venia de l'hort i que amb la incorporació d'en Viñas i en Nic donà un aire nou a l'equip, alhora que feia veure que fa més qui vol que qui pot.

El nostre equip havia de pujar, i ho havia de fer per aquesta afició que ha sofert molt i s'ho mereix tot, com ens ha demostrat al llarg de la temporada i sobretot en l'últim desplaçament a Sils.

Són moments d'eufòria i alegria, però per l'actual junta directiva també deuen ser moments de preocupació. Han acomplert el que havien promès, però no oblidem que la 1ª Regional porta uns costos superiors als actuals i que el deute arbucienc es comença a agreujar i sols amb l'esforç de TOTS tirarem el C.E.A. endavant, però aquest TOTS ha de quedar molt clar.

INFANTILS

No han tingut sort. S'han hagut de conformar amb el segon lloc, quan han demostrat ser de llarg els millors del grup, però dues inesperades ensopegades els han privat de la glòria. 24 victòries, 1 empat i 3 derrotes amb 175 gols a favor i 21 en contra ha estat insuficient per conquerir el campionat.

La plantilla que ha preparat en Josep Noguera, ajudat per en Joan Miralpeix són:

P. Dalmau, T. Casanova, R. Canals, Ll. Salvans, J. Casadesús, Ll. Massaguera,

P. Bover, E. Pons, J. Segura,, N. Pelegrí, C. Planchart, J. Massó, J. Jordan, P. Ferrer, J. Canaleta, Ll. Bové, P. Miralpeix i J. Màrquez.

ALEVINS

CAMPIONAT PROVINCIAL, FASE FINAL

L'ARBÚCIES SOTSCAMPIÓ

-RESULTATS-

ARBÚCIES, 5	-	BÀSCARA, 1
MARISTES, 0	-	ARBÚCIES, 1
ARBÚCIES, 5	-	SALT, 0
ARBÚCIES, 2	-	PENYA SPORT, 3
ARBÚCIES, 3	-	ANGLÈS, 1

CLASSIFICACIÓ FINAL

1er. PENYA SPORT,	15 punts.
2on. ARBÚCIES,	14 punts.

BAR EL CENTRE

F. Camprodon 32

ARBÚCIES

CANSAIADERIA

Anna M.ª Ballús

F. Camprodon, 6 ARBÚCIES

ELECTRO

CARRETERA D'ARBUCIES A SANT HILARI (Km 0,8) - ARBUCIES (PUNTA)

MOBIL

- ELÈCTRICA D'AUTOMÒBILS
- ELECTRO-PREPARACIÓ ESPORTIVA
- CÀRREGUES RÀPIDES
- "RALLYES", ETC.

RIBAS I MOTJE

GESTORIA - SEGUROS - FINCA

Eiximenis, 12-14 - GIRONA

Representant a ARBÚCIES:

JAUME VILÀ i SERRAT

ESTATGES TURÓ DEL CAMPAMENT
BLOC 6 - 2^a - 1^a

NICOLAU FONT

ELECTRODOMÈSTICS • LLISTES
DE NOCES • OBJECTES DE REGAL
COMPLEMENTS • GRAN EXPOSI-
CIÓ DE QUADRES DE QUALITAT

C/. ESTENEDOR, 17 - ARBÚCIES

hostal Torres

C/. F. CAMPRODON, 14

Telèfon 86.00.42 - ARBÚCIES

CARNISSERIA

ARIMANY

F. CAMPRODON, 4 - ARBÚCIES

Jordi Aymerich

SERVEI BOSCH • SERVEI MICHELIN

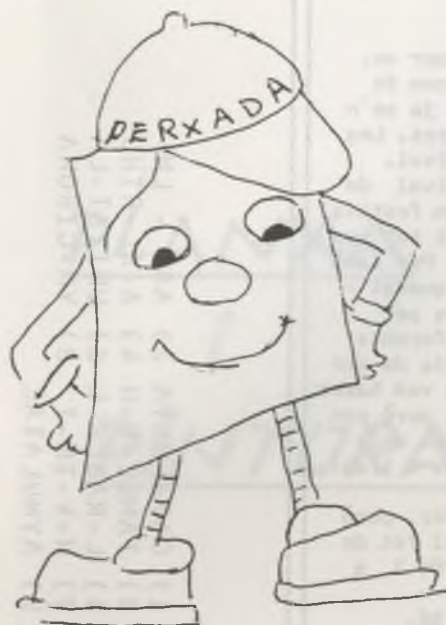
- TALLERS MECÀNICS i ELÈCTRICS
- TELES METÀL·LIQUES i TANCATS

Crta. Sant Hilari, s/n. - Tel. 86.00.59

ARBÚCIES

86.05.79

MAINADA

ENDEVINALLES:

- Un català que es deia Juli Verd, va anar a les Amèriques, i en sent allà com el van anomenar?
- PERE GIL -
- Un pagès va plantar un camp de patates, i què és el que en va sortir?
- UN PORCELL I SE LES VA MENJAR -
- Què és això: com més n'hi ha, menys pesa?
- ELS FORATS -

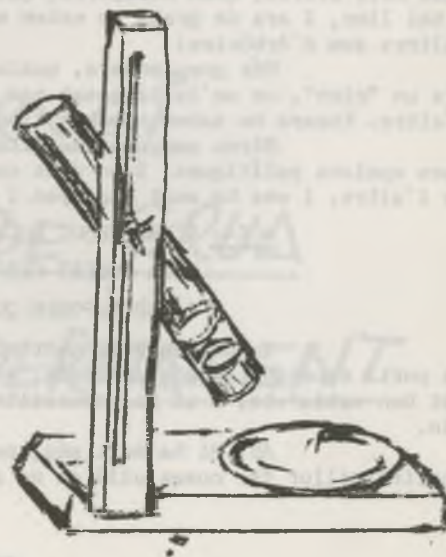
ENTRETENIMENTS I TREBALLS PER VACANCES

Amb mitja closca de nou podem fer una barqueta per jugar amb l'aigua de la piscina, safareig o cubell. Tallem un paper blanc una mica més llarg que la nou, per fer una vela, i es travessa amb un escuradents i es cargola a l'entorn si la volem recollida. Clavem l'escuradents en un suro que enganxarem a la nou, i només bufant una mica, veurem com navega.

VOLS UN TELESCOPI?? - FEM-LO!

Agafem un mirall còncau d'un llum de cotxe o d'un mirall d'afeitar. El posem en una caixa de fusta que es pugui inclinar seguint diferents angles. Clavem a la caixa un llistó, també d'inclinació variable. A dins d'un petit tub de cartró hi posem dos vidres de curta distància focal mitjançant uns suros perforats. Aquest tub que servirà d'ocular, el muntem damunt del llistó a una distància del mirall corresponent a la distància focal.

US DESITGEM UNES VACANCES MOLT DIVERTIDES!!!

PERXADA

HISTÒRIA D'UN FESTIVAL DE MÚSICA

En principi tot és molt maco; una colla de joves, que ves per on, se'ls acut d'intentar un festival de Música; es reuneixen, se'n parlen i com és molt natural les primeres reunions, més que per parlar de l'assumpte -que ja se'n parla-, però més superficialment, és per conèixer-nos més els uns als altres. Les reunions van continuant i cada vegada van entrant més en el tema del festival.

D'aquí surt la idea de fons, i que és la de muntar un festival de gent jove, buscant sempre que l'import no fos molt elevat, però per fer un festival així es necessita algú conegut per reclamar la gent, o sigui el "ganxo", i tot buscant aquest ganxo, va ésser això que ens va anar animant cada vegada més. Per tant vàrem contactar amb gent molt diversa, i també vam veure que Canet havia quedat bastant mort pel que fa a festivals, ja que no en feien feia temps almenys per aquestes comarques gironines. Doncs, com deia, ens vam animar a buscar diferents grups, ajuntar-los tots per actuar un mateix dia, que en un principi havia de ser l'11 de juliol (amb tot això aquest muntatge ja pujava molts calés, i ens vam haver de plantejar un moviment propagandístic força gros, això com a anècdota), però continuant, com que per aquest dia hi havia l'aplec de Matagalls, i també a un dels grups li era impossible de venir per aquesta data, ens vam veure obligats a traslladar-ho al 27 de juny.

Havíem anat a mirar diferents descampats, per a poder-ho fer, però teníem un greu problema, que ens feia pujar molt el pressupost, com era el fet de tancar-lo, adequar-lo. Vàrem pensar, doncs, de fer-lo al camp de futbol. Bé i a partir d'aquí vam anar a demanar permisos.

Primer: a la junta del futbol que ens van atendre bastant bé.

Segon: vam saber que ho hauríem de demanar a la junta de pares, és a dir, a l'Associació de pares i al Claustre de professors del col.legi Dr. Carulla. Anàrem a la Directora, i ens hi entenguérem bé per fer-lo l'11 de juliol. Doncs fins aquí tot anava molt bé. Quan vam saber que per fer-lo el 27 de juny, que era el dia al qual es va haver de passar definitivament el festival, per les diferents causes abans esmentades, doncs que a l'Associació de Pares i al Claustre de professors no els anava prou bé que ho féssim aquest dia. Ni cap!!!.

Primera reunió amb tota aquesta gent, per tal d'entendre'ns, segona reunió i tercera. Vàrem arribar a un acord que ells no ens ho deixaven fer, però que sí el Ministeri deia que sí, que endavant.

Nosaltres anàrem a l'Ajuntament, com a cosa pública, i a lloc municipal per més "pati del col.legi" que sigui. L'Ajuntament ens demana el permís al Ministeri, que ens el va donar de seguida, però de paraula, per mediació del delegat senyor Lluís Busquets. L'Associació de Pares juntament amb el Claustre el volien per escrit. Nosaltres els vam dir de paraula que ja el teníem, però que havia d'arribar per escrit i no sabíem quan tardaria. Ells no ens creien el que els deíem, fins i tot alguns van dir que l'Ajuntament ens portava enganyats i que aquest permís no el tindríem mai per escrit.

Mentre, es començaven a sentir comentaris bastant hipòcrites al respecte que ens vàrem passar per "ALT", la cosa va anar continuant fins arribar al punt de dir-se que: seria una perversió, que seria un niu de droga, de borratxos, que l'endemà la canalla tenia perill d'intoxicar-s'hi. El dr. Rodríguez ens va fer un certificat conforme no hi havia perill de cap intoxicació, i el vàrem presentar; cosa que es van passar pel.... Se'ns va dir també que ens ficàvem a casa dels altres, quan nosaltres, qui més qui menys, hi ha estat jugant molts anys a tal lloc, i ara de grans ho estem mantenint, juntament amb altra gent (perquè nosaltres som d'Arbúcies).

Més greu encara, qualsevol altra diversió de fora del poble, com és ara un "circ", no se'ls ha posat mai cap pega, i a nosaltres un problema darrera l'altre. Encara no sabem com hem tingut C_____ de fer-lo!

Mireu senyors, nosaltres sense saber-me res, ens trobarem al mig de dues opcions polítiques. I un dels costats es va pensar que ho fèiem per mediació de l'altre, i ens ha anat enpenyen i calumniant fins a no poder més.

NOTA: S'HAN REBUT ALGUNES AMENACES DE COL.LOCACIÓ DE BOMBES SI ES FEIA AQUEST FESTIVAL.

(AIXÒ SUPOSEM QUE DEU SER COSA DE CERVELLS ESPATLLATS).

I tota aquella gent que hi havia, el dia del festival, a davant de la porta esperant alguna anècdota, en lloc de pagar entrada i entrar, hauran quedat ben satisfets, i si mai necessiten el nostre ajut amb alguna cosa, que hi comptin.

Ah! Hi ha molt més, però si de cas en farem un llibre. Potser ens sortirà millor fer coses allà on no s'hagi de comptar amb la gent del poble.

MOLTES GRÀCIES

GRUP PRO-FESTIVAL DE MÚSICA

1) CATALUNYA 2) AAA - LN -
3) TAMBE - V - N 4) A-AL-RINU
5) L-RASER - L 6) UNITAT-LA
7) N-V-IM-T 8) YN-GIRONA
9) AYNULATAC

VERTICALS:

1) CATALUNYA 2) AAA - N-NY
3) TAMARIU - N 4) A-BLAT-GU
5) LLE-SA-IL 6) UN - RETIRA
7) N - VIR - MOT 8) YA-N-L-NA
9) AYNULATAC

SOLUCIÓ MOTS ENCREUATS Nº 18 DE F.T.I.

HORIZONTALS:

PLANXA

i

PINTURA

J. VALLMAJÓ

Carretera Hostalric - Arbúcies, Km. 14'300
TEL. 86.04.92 - ARBÚCIES (Girona)

SERVEI

DE GRUA

PERMANENT

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"